

Foto kronika z výletu do přírodního parku „Říčanka“

Přírodní park Říčanka je jeden z nejstarších přírodních parků na území hlavního města. Je to vlastně chráněné území uchováající si venkovní ráz polí, lesů, luk a rybníků. Správné místo pro chystaný výlet do jarní přírody. Brzké ranní sluníčko slibovalo pěkný den.

V Praze je parků dost, ty přírodní, ty je ale třeba hledat za městem, zvolili jsme železnici, je to pohodlné, docela bezpečné a navíc, této trati na Benešov a Tábor směřující do Vidně, bylo vloni 150 let. Císař František Josef si ji prosadil, dostala po něm i jméno. Trochu zmodernizovaná nás během chvíle dovezla na nádraží v Praze Uhříněvsi.

Tak tohle nádraží si ještě pamatuje ty staré „dobré“ časy.

Jen kousek od nádraží je západní konec místní obory, tu založili v 17. století Liechtensteinové, částečně jako lužní les a také jako bažantnici. Přes všechny nástrahy naší doby přežila dodnes. Dokonce ve svém středu uchovává jediného pamětníka zrodu této přírodní památky. Je to „Král dubů“ víc jak 350 let starý hraniční dub. Tak tedy trochu historie a pěšinky lužního lesa čekají jen na nás.

Není úplně běžné narazit cestou lesem na hřbitov. A k tomu ještě hřbitov, jenž je významnou kulturní památkou. Je to velmi starý uhříněvský židovský hřbitov založený na přelomu 17. a 18. století. Počátky židovské obce v Uhříněvsi sahají do druhé poloviny 16. století, její konec je dán roky 2. světové války. Nezbyl nikdo živý, nikdo komu by mohla být vrácena třeba uhříněvská synagoga. Je to smutná historie.

Podarilo se zachránit téměř 300 vzácných náhrobních kamenů, ten nejstarší je z roku 1719.

Nezbývá tedy než alespoň udržovat to co se z této smutné doby dochovalo. Synagoga je opravena a v 90. letech byla vrácena Pražské židovské obci, je využívána komerčně, hřbitov je udržován a jeho okolí stále vylepšováno. Snad tomu bude tak i do budoucna.

Pokračujeme oborou stále na sever, po modré, směrem k Podlesáku. V této části obory meandruje Říčanský potok, je to vlastně on kdo má zásluhu na vzniku lužního lesa. Při větších srážkách (ty jsou dnes vzácné) se rozlévá v rovinaté oboře. Díky vlhkosti se můžeme i dnes potěšit jarní květenou a houby v dubnu? Skoro malý zázrak.

Máme našlapány asi dva kilometry a jsme u Podlesáku. Říka se tak druhému největšímu rybníku na území Prahy, správně je to Podleský rybník – rybník pod lesem. Les na jeho severní straně byl již dávno vykácen, tak ten zlidovělý název nikomu nevádí. Tenhle rybník ale v minulosti nebyl žádný solitér, spíše naopak, byl součástí soustavy asi 50 propojených rybníků, soustavy srovnatelné snad jenom s rybníky Jakuba Krčína v Jižních Čechách. Většina jich byla v minulosti, na rozdíl od těch na jihu, vysušena aby se získala orná půda. Podlesák přežil jen díky své velikosti. Rybník obcházíme pěšinkou po směru hodinových ručiček. Kdo se trochu dívá kolem sebe, musí ocenit okolní scenérii. Vodní hladinu v kombinaci se starou vegetací a rozkvétajícími křovinami, to vše nabízejí břehy Podlesáku.

Jsme na hrázi, snad nejdůležitější části tak velkého rybníka. Svým kořenovým systémem hráz zpevňuje osm památných dubů letních, ty nejstarší pamatují dobu zakládání uhříněvské obory před 350 lety. Správný rybník také mívá svého vodníka. U Podlesáku to byla vodnice, Kapřívka, asi patřila k těm hodným vodníkům, co spíš pomáhali, než topili. Opatrně jsme přešli mohutné stavidlo upouštějící vodu do bývalého Podleského mlýna pod hrází. Ten žije již jen ve vzpomínkách, jeho trosky byly odstraněny v roce 2013.

Památné duby na hrázi, dva z nich pamatují doby před mnoha lety

Na zbořeništi bývalého mlýna dnes stojí Výzkumný ústav živočišné výroby, oddělení etologie. Experimentální farma chovající 50 laní a jelenů Evropských a 4 jeleny Milu. (vzácný druh pocházející z Číny kde již dávno vyhynul). Experiment slouží ke studiu biologického chování zvířat. Každé má na krku obojek s GPS a čipy. Všechny údaje jsou tak dálkově zaznamenávány. Oddělené od jelenů jsou výběhy koní. Celý areál pod hrázi s dalším malým rybníkem a občerstvením je na modré turistické trase volně přístupný a docela zajímavý.

I malý rybníček před nově postaveným výzkumným areálem má svého vodníka

Jeleni Evropské a jeleni Milu, bezpečně za drátěným plotem

A koníci za bytelnou ohradou. Tak takovou potupu si snad ani nezaslouží

Řičanský potok po obou stranách obrostlý dožívající vegetací odtud meandruje rozsáhlými loukami

A my jdeme směrem k dalšímu zajímavému místu k významné geologické lokalitě ostrohu Rohožník. Území osídlené již v pozdní době kamenné. Na poměrně malém území je několik lomů se vzácnými horninami. Několik lomů je oplocených, veřejnosti nepřístupných. To neplatí pro ten největší s dobře viditelným zemským zvrásněním, tak jsme jej okoukli alespoň odspodu. Před chvílí začalo trochu pršet, lézt nahoru by mohlo být nebezpečné.

Od lomu je již vidět věžička kostela svatého Petra v Dubečku, v cestě už je nám jenom Říčanský potok, brod který se používal dříve nahradil kovový můstek a tak zbývá jedna dubečská ulice a jsme ve spodní části Lipového náměstí pod kostelem sv. Petra. Cestou ještě v zahradách dozvuky Velikonoc.

Lipové náměstí v Dubči – Dubečku, jsme v cíli dnešního výletu do přírody přírodního parku Říčanka.

V Uhříněvsi a Dubči 22. dubna 2022. Vycházku připravili Mirek a Zdenka Bernátovi. Spoustu zajímavých fotografií pořídily Jarmila Kočová, Vendula Bukalová, Alena Krstevová, Hana Mašková a Ivana Sklářová.

